

M A G Y A R O R A T I O.

Mellyben

HOGY AZ EKLESIAI SZENT HIVATAL
A' FŐ REND-NEMESEKET ILLESSE
meg - mutattatik ,

A' MELTOSÁGOS GROF LOSONTZI
BANFFI MARIA

A SZ SZ O NY N A K,
mint Kedves Edes Aszszony - ANNYÁNAK

Fiúi alázatos Engedelmeiséggel Lábai elei-
ben tétetett

GYULAI SAMUEL.
T Ö L.

B E R V E N

cló lo CC XL. Éztend. Sz. Mih. Hav.

Ollehet félek Jeles Hallgatóim!
ne hogy az Egyházi Szolgálat' ügye' forgasával Hazánkbeli fok Nemese- ket Bezédem meg-bántson: Mint- hogy minden Nemzetnek különös tet- zési 's Rendtartásai vagynak, az honnan következik, hogy fok dolgok másoknál betsületesek, és a' mit of- tán a' tartós Szokás meg-rögzött praxissával erősített, nem könnyen lehet azt illetni: Mindazáltal az Igaz- ság' ereje fzerint nem lehet hogy értelmemet aláza- tos Szelidséggel ki-ne adjam.

Szólok azért a' Szent HIVATALROL, még pedig úgy szóllok, hogy valósággal igyekezzem meg- mutatni, Nem hogy az a' Fő Rend Nemesséket nem illetné, sőt inkább azoknak tulajdon Hivataljok és Ékekségek.

Kedvezzetek pedig, ha talám felettébb-való Szabadságot vézen a' Bezédben magának az én ORA- TIOM, mert mentül inkább nem tagadhatom gyen- geségemet, annál nagyobb Reménségem vagyon, hogy ezt az én gyengeségemet, vagy az én álta- lam mondatandó dolgoknak Igazsága, vagy pedig a' ti Jó-akaratotok fel-legélli.

Mert ha az a' ki azon Társaságnak, a' mellyben lakik, javát 's meg-maradását, és abban külön minden Lakosoknak hasznát 's elő-menetelit munkálódja, az, Közöséges Házonra Szülötetnek mondattatik; Semmit se kételkedhetni, hogy annak Tízte ne volna, mind azoknak, mellyek mint a' minden dolgoknak, úgy a' mi Idvefségünknek Szerző-Okának Ditsőségére, és az ő Kegyelmeiségének a' Fegény bünös Emberi Nemzethez való ki nyeresére foglálnak, nem tsak mások, hanem maga által való el-követése-is.

Ugyanis, ha minden Bóldogságot az ISTENnek kell közönni, annyira hogy az ő Isteni Akaratja nélkül Szerentséknek semmi Elömenetelit ne leheszen reménleni, Kitsoda volna a' ki az ISTENhez való KEGYESSÉGET minden egyéb dolgoknál elébb ne betsülné? És mitsoda Birodalmak Légyenlenek a' KEGYESSEGNEK foglalni? Ugy reménlhervén e' világi dolgoknak birodalmát, ha az Isteni Hatalmafságnak jól és állhatatosan foglálnak. Az ISTEN f'erint való KEGYESSÉG bizony az az Ut, melly által az Emberi dolgok az Isteni dolgokkal öfve-foglaltatnak; a' Nemzetségeknek Meg-tartáfoknak Kötele; a' Közöséges Társaságoknak e' Világon Erőfsége, melly nélkül nem hogy virágzanék, sőt még fenn sem állhat semmi Emberi Társaság. Annyira hogy minden észreveheti, mennyire betsültetendő a' Közöséges Társaságnak Megmaradása, annyira kellefsék betsültetni a' Hivatalnak, melly Méltóságos Titulussal Szentnek hivattatik, és az a' Rend, melly ezen HIVATALT

gyako-

gyakorolja, méltán mondathatik a' több Rendek Erőfségének.

Meg-kell bizonyára az ISTENT a' mi Bóldogságunknak 's Szerentséknek Okát esmérni? Ezt az Esméret' világát a' Szent Hivatalnak rézesi gyujtják-meg. Az ő Felségének betsülését kell az Embereknek Elméjekbe nyomni? Bé nyomják az ISTEN' Szolgai, Szentül kell az Isteni Tízteletet mindenben véghez-vinni! Erre gondjok van a' SZENT HIVATAL RESZESINEK, Kik az ő Kegyességre gerjedező Szívekkel méltók bizonynyára hogy ISTEN-hez közelebb járuljanak.

Vegyétek Elmétekre, kérlek! az Isteni Kegyelemnek azt az Erzését, mellyet hívunk az ISTEN-nei való Élésnek, mitsoda Bóldogság találtathatik valahol, ha ez meg-nem lézen? De ezt a' Kintset az ISTEN' Szolgai örzik, kik nekünk az Örök Aryának Kebelét és irgalmas Szívét meg-nyitják, Kik a' Hit' prédikálásával az ő mi hozzánk való buzgó f'erelmére, mellyel az ő tselédi közzé ama' Mennyei Örökségnek vételére fogadtatunk, mintegy kézen-fogva vezetnek. De, még a' Pogányok-is látták, hogy a' Lakosoknak Bóldogságok a' jó Lelki esméretben áll; Már pedig azokat a' Virtusokat, mellyeknek gyakorlásával a' jó Lelki esméret f'ereztetik, azok magyarázzák nekünk hűségesen, a' kik f'orgalmatos gondal vígyázván a' mi Lelkeinkért, mint minden jó dolgokra idvefséges intésekkel gerjeztének, úgy erre-is az ő okofságok f'erint intenek, ne hogy a' Virtusnak Virtus nélkül való Tízteit magunk meg-tsalatta-

rafunkra gorombául kövessük. Végezetre, még az ISTEN nélkül valók-is meg-Égyenlik magokat, valamikor hallják ezektől a' Tanítóktól, hogy a' külső Szerentsének Meg-tartója az Egben lakozik, és hogy nem az Emberi igyekezetnek, hanem az ő akarátjának kell az Elő-menetelt azokban-is tulajdonítani, a' mellyek történetből gondoltatnak lenni; sőt még a' jók-is védelemekre szolgálnak a' vélek élőknek, hanemha ISTEN' engedelmeivel 's befedével Szerentséltetnek.

Ha ezek, illy nagyok legyenek Jeles Hallgatóim! hogy az Életnek nem csak ékességei 's alkalmatossági, sőt annak fedéi 's óltalmai, sőt ő maga az Elet, sőt Lelkeinknek örök Idvefsége és valami Bóldogság akárhol gondoltathatik, az ISTE N Szerint való Kegyelességnek tulajdoníttasék; Mit gondoltok Ennek az ő Szolgairól? Tagadjátok-é hogy azoknak segítségék mindenekben használatos, és hogy az a' Rend a' Közönséges Társaságnak idvefséges, sőt szükséges legyen? En ugyan örömeit el-hízem, hogy ti akképen ítélték, a' mint a' dolog kívánja. Valamiképen a' háznak és egyéb dolgoknak fundamentomát elsőbnek, és leg-erősebbnek akarjátok lenni: úgy a' Közönséges Társaságban az Isteni dolgokról való Gondviselést főbb és elsőbb dolognak tartjátok.

Mi vagyon azért egyéb hátra? hanem, hogy végezzétek-el, Kiket kelljen főképpen a' SZENT HÍVATALnak részesívé tenni? Mivel a' ti böltségetek Szerint a' nehezebb és felsőbb Tíztségeknél Méltósággal való el viselésére azok válahtatnak, a' kik hatalommal és erővel bírnak.

Mi-

Midőn pedig én félllyel tekintek, és ez egész Közönséges Társaságban lévő Lakosokat magamban meg-hányom vetem; nékem úgy látzik, hogy semmi nintsen a' Nemességnél febb, ékefebb, és Szeretetre méltóbb. Semmit én bizonyosabban nem látok, mint azt hogy a' Nemések az ISTENI GONDVISELÉSNEK kiváltképen való Ajándékából nagyra Születettek, és nem csak a' Szerentsének hanem az Elmének-is ajándékával többire fel-ékesíttettek a' végre, hogy lenne miből észre vennék, hogy ők nem magoknak adattattak, valamik ő benne vagynak, nem a' magok hasznokra, hanem a' HAZA javára kelljen fordítaniok, annyira hogy méltán tsudálkozhatni, hogy néha taláztatnak a' puhaságnak és gonofiságnak fertőjével meg-undokíttatott Nemes tsudák, a' kik elejektől fényességeket fetétségre változtatják.

Jertek azért TI JOBRA Született NEMES E K! Titeket Nagyokat, bizony nagy dolgok illetnek. Nézzétek! mitsoda Betsület? melly nagy Tíztsétség ez, a' melly érdemetek Szerint Titeket vár? az honnan minden közönséges és különös Bóldogság függ. Az Isteni Tízteletnek és a' Szent Dolgoknak ki-szolgáltatása Tiétek.

Mert ha a' Köz Jónak fel-segállításért hívatattok Haza' Attyainak: Mitsoda jó akarat lehet nagyobb, mint azokat adni, a' mellyek által azt a' véget, mellyre mind teremtetünk, mind pedig minden okossággal fel ruháztatott kívánczik, el-érjük. Bizony a' mennyivel elébb való Lelkeinknek örök Idvefsége minden egyéb dolgoknál, annyival haladnak ezek fellyül

min-

mindeneket, akár segítségei, akár pedig ékeiségei legyenek azok ez Életnek. Nagy dolog, úgy *vagyon*, Méltóságokra emeltetni. FEJEDELMEK' Társának 's belső Tanácsosának lenni: Mit gondoltok, az ISTEN' Lelkétől az Urak' URának Titkainak Sáfárává tétetni? Földnek Savainak? Világ' Világosságának tartani? Kivántok-e többet az ISTEN' Szolgainak Méltóságokra? Kicsiny dolognak-e? avagy bizontalannak látnak ezekből előttetek, a' mit mond az ISTEN' Bezéde, Hogy ők a' Mennyei Bódogult Lelkek között jövendőben mint valami kiváltképen-való nagyságú Tsillagok fénlének.

Végezetre, abban senki se kételkedik, hogy a' Fő Rend Nemeseknek kellefés a' Közöséges Társaságot igazgatni: Mindazonáltal úgy gondolom, hogy nem annyira a' Testnek igazgatásában, és a' külső erkölcsöknek 's életnek mérséklésében, mint a' Lelki-esméretnek és az Elmének belső indulatinak az Isteni Félelem által való Igazgatásában végeződik.

Mert mitsoda Igazgatásnak módja lehet jobb annál, melly a' minden dolgoknak Fő Igazgatójának az ISTENnek példájára *vagyon*? a' pedig a' dolgoknak természetével meg-egyez, Te azt mondod, hogy meg-zabolázod a' fokaságot fenyegetésekkel, tömlöztözzel, büntetésekkel, és szoros kínokkal: De melly hitetlen örzője legyen a' bátorságnak a' félelem? annyi Tyrannusoknak Éanakozásra méltó esetek eléggé meg-mutattatik. Szabad az Akarat, hajtani lehet azt nem pedig meg-törni: Az honnan következik, hogy az Igazgatásnak leg-tökéletesebb módja az Akaratnak a' Nép' Igazgatásában való meg-hajtása.

Kü-

Külömben tsak magára-is mennyi ereje legyen ebben az Ékefen Fölásnak, az elmés Régiség, úgy festvén-le a' *Pericles Képét*, hogy az ő nyelvéből ki-jövő arany Lántzal a' Lakosok füleit le-kötözné, ki-fejezte. Mennyivel inkább, midőn jobb dolgoknak ki-bezéllője, az ISTENt és a' Szent Lelket nyervén magának társul, kit az IGAZSÁGNAK SZÁJA kiváltképen-való Privilegiumnak adott az ő Szolgainak, kik az ő tsudalatos munkáit, ditséretit, és akaratját az erkölcsöknek tanítására, a' Közöséges Társaságnak elé-adják.

Hitetekre kérek Jeles Hallgatóim! Mi legyen akkor az ISTEN' Bezédének hirdetése, és mitsoda ereje az embereknek elméjekben, a' mindennapi lártott hallott dolgok nyilván bizonyítják.

Adj olly embert a' ki haragos, káromló, zabólatlan, az ISTENnek kevés bezédével mint a' bárány olyan felid lézen, adj gazdagság' kívánót, fősvényt, fűkön költöt; már adakozó és minden pénzt a' fegényeknek osztogatja. Adj ollyat a' ki fél a' fájdalomtól és az haláltól; már a' nyomorúsággal, sőt *Phalaris* kinzó fészámával se gondolt. Adj fajtalant, búját, tékozlót, már józan, mértékletes és magát megtartóztató. Adj kegyetlent, és vérnek kívánóját, már az a' dühösség valóságos kegyelmességre változik. Adj törvénytelen, bolondot, gonosztévőt, mindjárt igaz, okos és ártatlan lézen, olyan nagy az Isteni böltseségnek ereje, hogy az embernek szívében öntettétvén; a' vétkeknek annyát a' bolondságot egy-fér'smind ki-üzi.

És ez az ékefen szólás a' Királyokat meg-hódol-
tatja: a' Városokat, Tartományokat, sőt ez egész
Világot meg-vetvén, a' tévelygéseket, a' KRISTUS'
jármához édesítette. E' fokkal különbben vitte-véghez,
mint a' fabulás *Orpheus*, hogy a' bárányok a' farka-
fokkal fekünnének, az az: ennekelötte vad természetű
Pogányoknak elméjét az ISTEN Érint való *Kegyesség-*
nek, mértékletességnek és felidésnek Éretetire vitte.
Mi teheti ekképen nehézzé az Igazgatásnak módját?
és a' jó Igazgatásnak mi tézi magát ellenébe. Bizony
a' Kegyes Lakosok örömeit felid és meg-tört nyakkal
viselik, kik az ISTENét viselni tanúlták.

Alig lehet meg-mondani, mennyit tett légyen az
ISTEN Érint való *Kegyességnek* el-hiteteése azokban-
is, kik annak igazságától távol vagynak, minthogy
nintsen olyan vad és felidithetetlen Nemzetség, melly
ne tudja hogy kelljen ISTENnek lenni, ha Éinte nem
esméri-is millyennek illik lenni. Innen Numa Pom-
pilius *Ageria* Isten AÉÉony tettetésével a' Római Köz-
ségnek eleiben, mintha az halhatatlan Istenektől vet-
te volna, Vallást Éabott. *Lycurgus* el-hitette, hogy
ő a' Lacedaemonbélieknek Városának *Apollo* tanátsá-
ból hozott Törvényt. *Zálenkus* *Minerva* neve alatt
a' *Locrisbélieknek* Böltsnek tartatott. De mit Éólok
a' távol-valókról? *Amaz* álnok tsalárd *Mabumed* azt
tettetvén, hogy néki Isteni Jelentés adatott a' *Gábiel*
Angyal által, a' Török Birodalomnak, óh fájdalom!
melly erős fundamentomat vetett.

Ugyan azon Kútföböl Éármazott a' PAPOKNAK
a' *Pogányoknál* olyan nagy Tízteletek, bizony igen
nagy

nagy vólt azoknak Méltóságok, el-annyira, hogy a'
Papság Méltósággal a' Királyi Felségnél alább való nem
vólt: Mivel nem kissebb dolog a' Lelki-esméretet igaz-
gatni, és az Akaratnak indulatit mintegy kézben-tar-
tani, mint a' Testet és holmi külső tselekedeteket
környül irni, sőt régenten az Uralkodók viselték a'
Papságot; hogy ugyan azok lennének Elöl-járók a'
Szent Dolgokban: a' kik Királyok, a' mint Éóll erről
Virgilius, *Aeneid* III. v. 89.

Amius ímé az Emberek Királya 's egyÉer'smind
Phaebusnak Éentséges Fő Papja. Es *Servius Scoliafes*:
Bizony e' vólt, úgymond, az Elejinknek Szokások,
hogy a' Király lenne Pap-is, és ma-is a' TsáÉárok
mondattatnak Fő Papoknak. Mert mihelyen a' Tsá-
Éári Felség fel-emelkedett, a' Fő Papsági Méltóságot
mindjárt magoknak vették a' TsáÉárok. Annyira,
hogy nem állott fenn soha-is semmi Közönséges Tár-
saság valami Vallásnak Éine nélkül. Mitsoda ereje va-
gyon hát ama' valóságos *Kegyesség* Érint való Val-
lásnak? Mellynek árnyáka ezen terhet fenn-tartja.
Ama' Ti Szent Írás Regulája Érint a' Tévelygésektől
meg újítatott igaz Vallástoknak, mellynek a' Prófé-
táknak, és Apostoloknak tizta Kútféjékből merített
Tudománnya az Hitnek meg-tartását annyira javálja,
hogy azt még orÉáglásnak okáért-is nem hogy meg-
rontani, de még kissebbíteni se engedje.

Minekutánna ekképen láttatok Jó Nemesek!
hogy az az ISTEN Érint való *Kegyesség* a' Közön-
séges Társaságban, a' mi a' Házban fundamentum,
melly ingadozván, a' rajta lévő Ház romlásra kéÉül;

a' mik a' viznek folyásiban a' nyílt viz erek, az honnan minden jó és boldogság bővségefen forr, melly gond reája nem lévén, ha meg dugúl, mindeneknek természetlen Érazságok következnek; a' mi a' Hajóban az első 's hátulso rész; avagy Éélvélz támadásakor a' leg-nagyobb vas matska, melly meg-mozdulván, Éük-ségesképen meg-kell mozdulni a' Közönséges Társaság Hajójának. Láttatok hogy az ISTEN' Lelkétől felgyulasztott Ige' hirdetésénél, az emberek' akarátjának meg-hajtására és igazgatására semmi nintsen alkalmatofabb. Emlekeztetek arra is, hogy ti néminé mü boldog Tsillag alatt Éülettettetek a' végre, hogy általatok a' Közönséges Társaság boldogul igazgatásék.

Avagy méltatlanoknak ítélitek-e magatokat arra, hogy reátok e' nagy Idveségnek prédikálása bizattaf-sék, vagy pedig azért a' Méltóságért, mellyel másokat fellyül-haladtok, Éégyenlítek a' KRISTUS' Evan-gyéliomát? mellyet nem Éégyenlett Éent Pál, ki azt az egész Méltóságot, mellyel azok között az O Tef-tamentomi Istenek között fényeskedhetik vala, a' KRISTUS' Esméretiért ganéjnak állította. Nem Éégyenlett Móf. 1. holott mint Király-fija Király Leányá-tól neveltethetett volna, hanemha a' KRISTUS' gya-lázatját, mint az Egyiptombéliek' Kintsek' válastani inkább akarta volna. Mit Éöllok fokát? Nem Éégyenlett e' Világnak Teremtője 's Megváltója, Ti hát Éégyenlítek? Távoztassátok-el, hogy olly gonofz gondoljak felöletek.

Söt

Söt inkább ama' Fő Böltseségtől ki-küldetett SZÜZEK' Seregébe, meg-vetvén minden egyéb okos-kodásokat boldogabb jellel, mint Saul a' Kis fja, mennjetek, Oltárokat építsetek, az ISTENnek Kö-zönséges Áldozatokat tégyetek.

Jöllehet nintsenek nekünk nagy Méltóságú és jövedelmü Papságaink, emlekezzetek-meg mindazáltal hogy nem úgy kell a' KRISTUS' Éolgálatjára Éegöd-ni, mint akart ama' Éemtelen Lélek; Néked a-dom, így hazudván, mind ezeket. Emlekezzetek rá, hogy a' KRISTUS-t, nem pedig az Egyiptombéliek' Kintsét kell keresni. Külömben miért nem leheffen kinek kinek maga javaival élni a' Szent Hivatalban-is nem látom?

Minekokaért Jó Nemessek, Ti ékesítsétek-meg a' helyet, és mennyire betsülítek az ISTEN Éerint való Kegyefséget, és arra tartozó Szent Dolgoknak Ki-Éolgáztatását, Magatok' példájával bizonyítsátok-meg.

E L - M O N D Á M.

KElj-fel immár Musám! vedd Kezed' a' Lantra,
Pengesd Cziterádat fent melodiára,
Mélto' hogy e' dolgot fel-végyed pennádra,
Segítséget kérvén tzelozott munkádra.

Régi Poétáknak Istene tégedet,
Apolló nem hívlak, sőt Praefességedet
En meg-fem említem, 's fabulas nevedet,
Sem pediglen a' te költött feregedet.

Hogy meg-frissítettő új nedveségekkel,
S' Pegásus Kutjából merített vizekkel,
Öntözzétek fázaz ajakim', mellyekkel,
Ujjíttatván, jobban zengjenek Versekkel.

Nintsen semmi dolgom énnékem Phaébuffal,
Sem kilentz Musákból álló fész Choruffal,
Nintsen semmi közöm a' tudós Pallással,
Nem fázítottam magam' Házába járással.

Jobb dologról írok ezeknél, Versémnek,
Szent Materiája; azért el-vezzenek,
A' fok házontalan fabulás Istenek,
A' mellyek ártanak ő tisztelőinek.

Az Égnek és Földnek erős TEREMTŐje,
Idők' folyásinak fészen Rendelője,
E' Világon minden dolgok' Mivelője,
A' ki az elmének, 's titkoknak Mezője.

Áldott

Áldott Kegyelmevel mostan velem legyen,
Musám e' Szent URtól segedelmet végyen,
Míg el-kezdett Munkám kívánt végre mégyen,
Nékem fázaimra erőt tsak ő tégyen.

Lézen Verseimnek hát Materiája,
A' Fogadás, mellyet az Isten' Leánya,
Anna Silóban tött a' midőn ortzája,
Könnyek' záporával ázott 's freme tája.

Terheli e' magát sürü bánatokkal,
A' midőn *Perioma* újjul vígságokkal,
Látja hogy ő bódog fok fész Magzatokkal,
Ama' pedig fegény nem birna azokkal.

Jóllehet hogy ezt-is olly fível fzerette,
Elkána mint amazt, 's bizonyosá tette,
Ehez fok jelekből hűségét mert hitte,
Isten azzal ötet hogy egybe-kötötte.

Oh! melly keservesen nyög fegény 's fremeit,
Tsak könnyhullatással mossa 's kék fgeit,
Ostromja ISTENnek várja segedelmit;
Hallván Urának-is ő bölts bekédeit.

Midőn vígafztalást nem talál fázában,
Férjenek, el-indul gyorsan ő Silóban,
A' Kegyes ISTENnek fentséges Házában,
Orvofságot ferez ott nagy bánatjában.

Nem-is kékik semmit nem tartja függőben,
Sokkáig elméjét, hanem küköbében,

ISTEN'

ISTEN' Templomának állván, azon helyben,
Nints vég Eger vivó fok Könyörgésében.

Sir nagy bánatjában sűrű zokogással,
Sir Égény 's kesereg titkos óhajtással,
Könnyei patakot mosnak nagy folyással,
Mint hó viz hegyekről foly nagy áradással.

Nintsen néki Fia, azon Éomorkodik,
Mint a' búsult tenger magában hánykodik,
Az ő ISTENéhez igen foházkodik,
Annak Kegyelmehez bizik 's ragázkodik.

Oh! melly fokÉor mondja: Vajha Éülettetnék,
Edes Anyám! nekem Fijam! Éenteltetnék,
Bizony ez tenéked; és nem neveltetnék,
HáÉontalanságban, mellynek én örülnék.

Éli Pap pediglen fényes ruhájában
Fel-öltözvén vala, az ISTEN' Házában,
És mikor hallaná, hogy vég panáÉzában
Ez AÉÉzonynak nintsen, meg-indul magában:

Nem-is tartóztatja Éájának Éóllását,
Hanem majd ki-mondja Éívének állását.
RéÉegnek alitván amazt, mert mozgását,
Ajakinak látja, nem hallván hangzását.

Oh! AÉÉzonyi-állat! mikor vetÉ már véget,
A' fok bor itálnak, a' rút réÉegséget,
Hadd el, ugymond Éli, mert így Idvességet
Nem nyert, de meg-bántod a' nagy Itenséget.

Ekké-

Ekképen a' bánat' 's keserűség' árja,
Ő reája tódúl, 's Éívét által-járja,
Egyik Éomorúság rajta a' mást várja,
A' vígságot tőle a' bánat el-zárja.

Meg nyitja hát ő-is keservesen Éáját,
Nem-is titkolja-el Éíve' gondolatját,
Hanem így kezdi-el síralmas Éózatját,
Élire fordítván keserves ortzáját:

Halld meg Éómat ISTEN' kegyes *Prófétája*,
Ki *Urimmal* fénlő Oltári Szolgája
Vagy néki, mert bizony elhidd Éolgalója
Nem vagyok *Bachusnak* 's *Béliál'* Leánya.

Nem kedves előttem a' vétkes RéÉegség,
Hanem van Éívemben Éörnyű keserűség;
Fogadást 's Könyörgést most velem ez ínség
Tétetett, hogy jöjjön ISTENTől segítség.

Mihelyen e' Éókat füleiben vette,
Éli Pap magával mindjárt el-hitette,
Ez AÉÉzonyt az ISTEN hogy meg-nem vetette,
Azért Nevét a' jók' köziben jegyzette.

Meg bánja hát Éli bal vélekedését,
Ez AÉÉzonyhoz való fulánkos feddését,
Így fordítja azért hozzá beÉéllését:
Adja-meg az ISTEN Éívednek kérését.

Ezt hallván meg-éled *Anna* ő Éívében,
Mindjárt, (mint láng midőn olajt közepében

Töltezz:) ö-nékie nintsen már Lelkében
Semmi keferőség, nints vég örömeiben.

Bánattal már tovább magát nem terheli,
Tellyes örömeiben ISTENét tiszteli,
Sietvén az úton, midőn fel-emeli
Szemeit, Rámában Éép Házát Éemléli.

El-telvén az idő, Annához küldetik,
Az ISTEN' Áldása, melly meg-jelenterik,
Ebben, hogy ö-néki Fija Éületterik,
Mellyel Kegyessége néki nevelterik.

Hozzatok hát Ró'sát 's Liliom virágot,
E' Gyermekek, a' ki e' Ééles Világot,
Elsőben most látja, Éép Pálma-fa ágot
Vigyetek Házában 's minden vígátságot.

Oh! nagy reménségü igen jeles Gyermekek!
Ki vagy Szüleidnek egyedül örömek,
Melly nagy ö-nékiek te hozzád Éerelmek,
Nem féltőbb bizonynyal nálad az ö Éemek.

Melly keferves Éókat nyújtott ISTENéhez!
Szüléd; sőt fogadást kötött beÉédéhez,
Hogyha járul ISTEN' Áldása Méhéhez,
Tehát, adja Fiját ISTENe' kezéhez.

Neveddjél azért! 's ISTENnek Szolgája,
Légy, fel-nevededvén, néki *Prófétája*,
Légy Izraélének hűséges Birája,
Légy Kegyességgel-is ründöklő Példája.

El-

El-lankadtál vala jóllehet Testedben;
De melly nagy öröm ván már a' te Éívedben!
Mond-meg, kérlek, *Anna!* ISTENre, Lelkedben
Mitsoda gondolat vagyon most Elmédben?

Igy örült régentén *Er'sebet* Jánosnak,
Igy örült *Rákhel*-is ö Jó'sef fijának,
Örül hát *Anna*-is most lett Magzatjának,
Látván ebben jelét ISTEN' Áldásának.

Mivel ISTEN Kegyes Füleiben vette,
Annának kérését 's meg-tellyesítette,
Erre nézve ö is fogadását tette,
*Samuel*nek kisdéd Fiját nevezettette.

A' téjtől mihelyen ezt el-választotta;
Anna fogadását el-nem halasztotta,
Sokáig, se pedig azt fel-nem bontotta,
Ez tselekedettel ISTENt nem bántotta.

Nem kélik, de ISTEN' Éent Segítségével
Siló felé gyorsan indul Gyermekeivel,
Tudván, hogy Embernek az ö ISTENével,
Nem Éabad játszodni, sem Igéretével.

Mihellyen érkezik Fijával *Siloban*,
Mégyen mint ISTENnel járó a' Templomban,
Foglalataskodik ott az Áldozatban,
'S Égeket ostromló buzgó Imádságban.

Ezeket végezvén, kis Fiját mutatja,
(A' kinek mint Angyal olyan ábrázatja,.)

Irán-

Íránta mi légyen az ő akaratja,
Jelentvén *Élinek*, szavát így folytatja:

Oh! ISTEN! Embere! tudom van Elmédben,
A' midőn állanál itten e' szent Helyben,
Melly nagy keserűség lett légyen *Éivemben*?
Miként Imádsággal emelkedtem Égben.

Ezt mondván: UR ISTEN! ha Fijam születik.
(: E' szép Áldás reám Mennyégből küldetik,:)
Miheltyen annyira tölem neveltetik,
Bizony Tíjéd lézen, 's néked szenteltetik.

Meg-hallotta ISTEN sok óhajtásimat,
Buzgó szívből mondott fohászkodásimat,
Nem hagyta a' porban könnyhullatásimat.
Meg-teljesítem hát szent fogadásimat.

Az URnak Házában ISTEN! Dicsősége
Terjedjen, 's ez által bődög Idvefsége
Sok szegény Léleknek: miglen Kegyefsége
Vízí az örömben, mellynek nem lezéz -

V E G E.

